

DEX

‘Maak nou eens open!’ Opnieuw klop ik hard met mijn vuist op de deur. Ik sta hier nota bene al tig keer tegen de roomwitte lak te bonken.

Niets. Ook geen gestommel dat laat blijken of er leven achter de gesloten deur is.

Met mijn voet schuif ik een steentje weg dat op het pad ligt. Ik haal mijn mobiel uit mijn zak en bel Kai.

Het duurt te lang, meestal neemt hij direct op. De voicemail spreek ik niet in en flink geïrriteerd loop ik achterom.

Via de poort kom ik terecht in de tuin waar twee kleine goals tegenover elkaar op het grasveld zijn geplaatst. Op het verlaagde deel van de lange tuin staat een enorme jacuzzi. Grijnzend denk ik terug aan wat we daar allemaal wel niet in hebben beleefd. Onstuimige, maar ook ontspannende uurtjes met zowel meiden als mijn vrienden.

De achterdeur is op slot en de schuifpui zit natuurlijk dicht. Wanneer ik erdoorheen kijk is er geen mens te bekennen. De laatste optie is de bijkeuken, maar helaas heb ik geen geluk. Die deur is ook potdicht.

Opnieuw pak ik mijn mobiel. Liam laat via zijn voicemail op een bizarre wijze weten dat hij met heel andere dingen bezig is. Daarna probeer ik Collin te bereiken. Het zit niet mee, hij neemt ook niet op.

Mooie vrienden, ze wisten dat ik kwam. Ze laten me alle drie in de steek. *Stelletje idioten.*

Leunend tegen de pick-up, die ik voor deze gelegenheid van Kai heb geleend, denk ik dat ik toch moet gaan zoeken naar de huissleutel. Alleen weet ik niet meer waar ik die heb gelaten.

Uiteindelijk vind ik de sleutel ergens tussen de kleding, een klein stapeltje stof dat op de rijdersstoel ligt. Opgelucht dat ik het huis nu binnen kan, steek ik de sleutel in het slot en draai het open.

‘Hallo?’ zeg ik automatisch, wetende dat er niemand thuis is. Als die fijne vrienden van mij er nu waren, konden ze meehelpen om mijn spullen uit te laden.

Waar zijn ze in vredesnaam!

Ik loop een paar keer heen en weer om alles uit de auto te halen en binnen te brengen. Na tien minuten staan al mijn bezittingen in de gang.

In de woonkamer ga ik zuchtend op een van de brede zwarte banken zitten. Niet omdat ik moe ben van het sjouwen, maar overal waar ik kijk slingert er van alles rond.

Op de salontafel liggen lege flesjes bier, controllers, afstandsbedieningen, een hoge stapel tijdschriften en een doos condooms. De keuken is ook niet echt opgeruimd, het staat vol met lege bierblikjes, pizzadozen en andere troep. Het is een grote bende.

Ik wist wel waar ik in terecht zou komen en ik ben echt niet een type dat superschoon en netjes is, maar opruimen kan iedereen.

Door geluiden die achter me vandaan lijken te komen, kijk ik om. Gebrul, gelach en de voldane gezichten van mijn drie vrienden die een emmer confetti over me heen gooien, is wel het laatste wat ik had verwacht.

‘Dex! Welkom in huize WWW!’ Kai komt voor me staan en spuit uit een busje slijmerige slierten in mijn gezicht. Die verdomde klootzak spuit het ook in mijn broek. Ik kan het niet ontwijken omdat ik van achteren word vastgepakt.

‘Donder op, Lopez!’ Uit alle macht probeer ik los te komen, maar Collin kan makkelijk in z’n eentje, als het erop aankomt,

twee man tegelijk vastgrijpen. Hij is keeper en dat komt goed van pas. Zijn handen zijn enorm, net als zijn gestalte.

Liam blaast op een rolfluitje, ik ben verbaasd dat hij er geen bijpassend hoedje bij draagt.

Na enkele minuten hebben ze hun lolletje gehad en ploffen ze bijna gelijktijdig op de andere bank.

‘Zo.’ Liam gooit z’n benen op de overvolle salontafel, de voetbalmagazines vallen op de grond. ‘Hadden we je mooi te pakken, Sanders. Je dacht toch niet dat we je zouden helpen met die rotzooi van je.’

De slierten haal ik van mijn kleding af. ‘Ik zal het onthouden als je een keer mijn hulp nodig hebt, Martens.’ Een voor een gooi ik de gekleurde slierten voor me op de grond, aangezien de vloer toch een stofzuigbeurt nodig heeft. ‘En jullie zaten echt als drie kleine kleutertjes boven verstoppt? Lekker kinderachtig,’ grom ik. ‘Ik dacht aan een ander welkom.’ Een kussen wordt me toegeworpen. Ik vang het zwart-wit geblokte vierkante geval met een hand en leg het naast me neer.

‘Straks houden we een welkomsteessie voor je, Dex. We hebben al meiden voor je opgetrommeld.’ Kai trekt zijn wenkbrauwen op en neer. ‘Nicky komt sowieso en neemt haar geile vriendinnen mee.’

Bij de naam Nicky komt er een glimlach op mijn gezicht. Ze is nooit te beroerd om me een goede beurt te geven. Het is wederzijds, zonder dat we elkaar claimen.

‘Kan niet wachten,’ is mijn respons dan ook.

‘Je ziet eruit of je wel een biertje kan gebruiken.’ Kai, die bij Willems ICT Consultancy werkt, het bedrijf van zijn vader, staat op en gaat de keuken in. Hij is mijn beste vriend sinds ik in de kleuterklas naast hem ging zitten. Zo eenvoudig is onze vriendschap ontstaan en altijd zo gebleven.

Hij is in deze ruime twee-onder-een-kapwoning geboren en getogen. Zijn ouders zijn recentelijk verhuisd en verhuren het nu aan hem.

Liam woont hier krap twee weken en Collin volgt zodra de zolder is verbouwd. Zowel Liam als Collin studeert nog en ze voetballen al jaren in hetzelfde team waar Kai en ik ook in spelen. Bij de plaatselijke voetbalclub WWW. Die drie letters staan voor: Wij Willen Winnen. Ik heb het ook niet bedacht, het is al jaren zo.

Zelf werk ik bij een sloopbedrijf. Meer omdat er geld op de plank moest komen dan uit eigen beweging. Doorstuderen was er voor mij niet bij, er was gewoonweg geen geld voor.

Kai opent vier flesjes bier en deelt ze aan ons uit. Het flesje zet ik gelijk aan mijn lippen.

‘Jij mag je eerste officiële avondmaal halen.’ Hij komt naast me zitten en slaat broederlijk een arm om mijn schouder. ‘Maar eerst bier zuipen met de jongens.’

Ik check het saldo op de bank-app van mijn mobiel. Het is nagenoeg leeg. Net als mijn maag die nu luid begint te knorren. Hopelijk wordt het salaris eerdaags gestort. Ik ben namelijk altijd blut.

De kraag van mijn zwarte leren jack sla ik omhoog. Nu het begin december is begint de temperatuur te dalen. Het wordt steeds kouder. De capuchon van mijn sweatvest trek ik over mijn hoofd en mijn handen stop ik in mijn zakken. Ik loop langs een fontein die midden op het plein gesitueerd is. Diverse winkels zijn eromheen gebouwd.

Ik kom nooit in een supermarkt. Mijn moeder of zusje kookt altijd. Nu ik uit huis ben moet ik eraan geloven.

Met een boodschappenkar begin ik langs de schappen te lopen. Ik weet nog helemaal niet wat het avondeten gaat worden. Ter plekke besluit ik om een simpele macaroni met kipfilet te maken. Dan moet er ook nog een saus doorheen en wat was dat ook

alweer wat de moeder van Kai erin deed? Pesto, peso, pesto, ja dat was het. Pesto. Dat vind ik erg lekker. Ook op zoek naar een potje pesto.

De koekjes, thee en koffie wandel ik voorbij, dat hebben we niet nodig. Wanneer ik de bocht maak om de volgende rij in te gaan, knal ik tegen een stilstaand karretje. Door de beweging komt het tegen iemand aan. Degene draait haar hoofd, na een pak macaroni uit het schap te hebben gepakt. Toevallig moet ik dat ook hebben.

Mijn blik ontmoet twee blauwe ogen en al gauw gaat er door me heen dat ik háár wil hebben.

Een dikke bos met lange blonde haren valt nonchalant langs een buitengewoon fraai uiterlijk.

‘Je loopt tegen het verkeer in,’ zegt ze met een grote glimlach.

Ik haal een hand door mijn haar nadat ik de capuchon heb afgedaan. ‘Ik ben hier toch niet op straat?’ Het is ineens een stuk warmer dan net.

‘Rechts aanhouden. Heb je de routekaart niet bij de ingang gekregen?’ Haar mondhoeken gaan sierlijk omhoog.

Moet ik teruglopen naar de rij waar ik uit kwam? Licht er inderdaad iets van een kaart die blijkbaar de route bepaalt?

De lach wordt breder. Met haar kar gaat ze langs me heen om haar weg te vervolgen. Gelijk kijk ik achterom.

Ze doet hetzelfde.

Verward door de onverwachtse onderbreking neem ik hetzelfde pak macaroni dat zij uit het schap haalde. Even later liggen er ook verschillende verse groenten, een doos eieren en twee stuks kipfilet in mijn kar. Na afgerekend te hebben stop ik de aankopen in een stevige ruime tas. Kai drukte de tas nog in mijn hand voordat ik de deur uit ging.

Afzichtelijk keek ik naar het opvallende gele ding. Kai hield het hengsel voor me vast toen hij me drie briefjes van twintig gaf. ‘Jou kennende...’ Hij schudde geamuseerd met zijn hoofd. ‘Zelfs

tien cent is te duur voor een plastic zak waar je boodschappen in kan doen.’ Dat is waar. Wat dat betreft ben ik zuinig. Onnodig geld uitgeven is niet mijn ding. Dat kan ik ook niet, want ik heb haast geen cent te makken.

Gewapend met de gele monsterlijke tas verlaat ik de supermarkt en dan zie ik haar weer.

Blue Eyes.

Ze zit op de rand van de fontein en hangt met haar hoofd naar voren. Even denk ik dat ze aan het overgeven is. Als ik naar haar handen kijk, in plaats van haar gezicht, zie ik dat ze een fototoestel vastheeft.

Onmogelijk om haar te negeren, kijk ik naar haar wanneer ik langsliep. Ze merkt me op.

Haar glimlach zal me definitief bijblijven.

Na het eten waarbij Liam, onze keukenprins, me heeft geholpen om het te bereiden, helpt Collin om mijn spullen naar boven te brengen. Zelf berg ik alles op in de gemeubileerde kamer en bel daarna de moeder van Kai. Ik bedank haar voor het nieuwe tweepersoonsbed en een grote kast waar ik alles in kwijt kan.

Ze is een lieve vrouw en heeft me dikwijls opgevangen tijdens mijn jeugd. Hier was alles beter. Ik ken het huis dan ook door en door.

Het heeft een ruime, moderne keuken voorzien van alle gemakken. In de naastliggende bijkeuken staan een wasmachine, een droger en een extra koelkast waar mineraalwater, diverse smaken fris en niet te vergeten bier te vinden is. Tenminste, van de week heb ik dat nog gezien.

Op de eerste verdieping zijn drie ruime slaapkamers en een badkamer met een toilet. De gehele oppervlakte van de zolder wordt verbouwd en Collin kan wanneer dat gerealiseerd is de kamer van Kai innemen. Hij verhuist naar de zolder.

Na een douche te hebben genomen, een schoon shirt en jeans te hebben aangetrokken, pingel ik nog wat op m'n gitaar. De noten en tekst die spontaan in me opkomen, schrijf ik op papier. Een nieuwe song is in no-time gemaakt.

‘Sanders, je feestje is al begonnen.’ Liam steekt zijn hoofd door de halfgeopende deur. ‘We dachten dat je je nog aan het installeren was.’ Eenmaal in mijn kamer trekt hij me van het bed. ‘Kom op, Dex. De ladies staan voor je in de rij.’

Beneden aangekomen word ik letterlijk besprongen door mijn andere teamgenoten. Het huis is groot genoeg en het is dan ook volgepakt met bekende en onbekende jongens en meiden.

Veel meiden.

Opeens word ik omhooggetild door Liam en natuurlijk door oersterke Collin. Kai staat breed grijnzend voor me en begint te spreken.

‘Aanwezigen! Heden avond heet ik jullie allemaal welkom in Willems Weerzinwekkende Woning.’ Er klinkt gejuich en geklap. ‘En aangezien we vandaag een nieuwe bewoner hebben, moeten we dat uitgebreid vieren.’ Met een fles bier in de hand draait hij zich om en kijkt of iedereen wel de kop erbij heeft. ‘Een toast op onze topscoorder van WWW en nu met z’n allen...’

Een luid en duidelijk ‘Wij Willen Winnen’ wordt er heel hard door wel vijftig man en vrouw geroepen. ‘Door Dex kunnen we de beker winnen!’

Ik doe het echt niet alleen. Voetbal is een teamsport, maar als spits behoor je de bal erin te knallen en ben ik inderdaad topscoorder in de huidige competitie. Voorgaande seizoenen was het niet anders.

Liam en Collin zetten me neer en het komende uur ben ik alleen maar handen aan het schudden. Tevens krijg ik klappen op mijn schouders en voel ik vele vrouwelijke lippen vlak bij en tegen mijn mond. Ik laat het over me heen komen onder het genot van koele biertjes.

Nicky komt op me af wanneer iedereen me gefeliciteerd heeft. Ze draagt een kort strak rokje waar haar billen nog net niet onderuit komen. Het mouwloze topje met tijgerprint zit strak om haar bovenlijf en is zo diep uitgesneden dat ik me iedere keer weer verbaas dat haar tieten er niet uit vallen.

‘Hé, kanjer.’ Ze kust me.

Nicky is makkelijk, Nicky wil altijd.

Ik beantwoord de kus, hou haar aan mijn zijde en geniet van mijn nieuwe leven hier in huize WWW.

De volgende morgen word ik wakker na een paar uurtjes te hebben geslapen. De hoofdpijn van alle alcohol die ik tot me heb genomen valt mee, maar ik voel me wel brak.

Kai zit aan de eettafel met drie meiden. Gisteren waren ze ook op het welkomstfeestje. Druk kwekkend zijn ze hun ontbijt aan het wegwerken.

‘Morgge.’ De inhoud van de dampende pot koffie kan hopelijk mijn net ontwakende hersenen een beetje tot leven brengen.

‘Goedemorgen, Dex. Als je koffie wilt, moet je je kop erbij houden.’ Kai lacht, hij is zeer vrolijk deze morgen. Meestal heeft hij een ochtendhumeur. ‘Drink jij je koffie verkeerd of doe je expres zo?’ De meiden giechelen om zijn woordgrapjes. Ik kan ze nu wel dromen.

Het mandje met bruine boterhammen trek ik naar me toe. Ik smeer er twee met boter en beleg ze met hagelslag.

‘Hoe is het mogelijk dat je alleen in je bed hebt geslapen?’ Kai knipoogt naar een van de meiden. ‘Mocht Nicky niet bij je blijven pitten?’

‘Ik wip overal en nergens. Slapen doe ik in me eentje.’ Ik drink een slok koffie voordat ik een hap brood neem. ‘Niemand slaapt in mijn bed.’

‘Ook ik niet? Mag ik niet in je bed blijven slapen?’ Het meisje dat naast me zit, legt haar hand op mijn bovenbeen. Over de rand van het koffiekopje kijk ik haar aan.

Lange blonde haren vallen over een rode strakke tanktop. De tepels zijn goed zichtbaar door de dunne stof. Haar lange benen zijn niet met een broek of rok bedekt. Als ik beter kijk, draagt ze toch nog een rode string.

‘Ook jij niet.’ Haar vriendinnen giebelen om de afwijzing. ‘Je mag van alles met me doen, maar slapen doe je in je eigen bed.’

‘O, in dat geval...’ Ze komt dichterbij en fluistert in mijn oor waar ze eerst in heeft gebeten. ‘Dan kunnen we zometeen wel samen gaan douchen.’

‘Misschien.’ Ik druk een kus tegen haar wang en eet mijn ontbijt rustig op.

Tien minuten later, als we in de badkamer onder de douche staan, verspilt ze geen tijd om me van mijn ochtenderectie af te helpen. Ze knielt voor me neer en neemt me direct diep in haar gewillige mond. Ik kan niet ontkennen dat ze niet haar best doet om me tot een hoogtepunt te brengen. Met mijn handen in het blonde natte haar denk ik aan heel iemand anders. Het duurt niet lang voordat het zover is. Met de gedachte aan Blue Eyes kom ik flink kreunend klaar.

’s Middags gaan we naar het voetbalveld om een wedstrijd te spelen tegen de jeugd. De kleine jochies en ook enkele meisjes mogen tegen het beste team van WWW spelen.

Ze worden verdeeld in groepjes en voetballen fanatiek tegen de andere teamleden. Uitgelaten juichen ze als Collin de ballen niet kan vangen en ik ze er net naast kop.

Ze doen goed hun best en rennen de benen onder hun lijfjes uit. Zoals afgesproken laten we alle groepjes winnen en dat levert een flink gejoel op. Daarna worden er cadeautjes uitgedeeld omdat het 5 december is.

Mijn broertjes Sem en Sam voetballen ook en zijn dolgelukkig met de cadeautjes die ze hebben gekregen. Onder het genot van ranja en een zakje chips wordt het voor de kids een gezellige Sinterklaasmiddag.

We gaan nog door met het versieren van de voetbalkantine, een paar kerstballen breken door de kleine knuistjes. Sinterklaas maakt plaats voor de Kerstman.

‘We gaan zo een kerstboom halen, Dex.’ Kai staat op een kleine ladder en slingert een streng verlichting om een verwijsbord naar de kleedkamers. ‘Ma heeft nog kerstversiering op zolder achtergelaten.’

Mijn broertjes kijken me met een verdrietige blik aan. Ze hebben het naar hun zin, maar ik weet precies waaraan ze denken.

‘Kunnen we er ook een voor mijn moeder halen?’ Met weemoed denk ik aan mijn eigen kersttijden. Met een miezerig nepboompje en zelfgemaakte cadeautjes hebben we met veel liefde de kerstdagen doorgebracht. ‘Al is het maar een kleintje?’ vraag ik en knik in de richting van Sem en Sam.

Kai kijkt letterlijk op me neer. ‘Tuurlijk, Sanders. Gaan we regelen. Er kunnen met gemak twintig bomen in de laadbak.’ Hij weet als geen ander hoe onze situatie thuis was en nog steeds is.

Sem en Sam wachten tot Kai van de ladder is gekomen en omhelzen hem. Hij gaat door zijn knieën en fluistert wat in hun oor. Met blije gezichtjes gaan ze weer verder met het versieren.

Na een uurtje en vele helpende handen is de kantine omgetoverd in een sfeervolle kerstruimte, maar het valt in het niet in vergelijking met het tuincentrum waar we nu zijn. Het ziet er honderd keer overdadiger uit.

‘Deze?’ Al trekkend haal ik een boom uit een rij, ze staan buiten tegen een hek. ‘Dit is een Nordmann,’ lees ik voor van het kaartje dat eraan hangt. ‘De donkergroene, glanzende naalden zorgen voor zeer weinig naaldval. Denk er wel aan, als je deze